Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 10. junija 2021 *

„Predhodno odločanje – Varstvo potrošnikov – Direktiva 93/13/EGS – Nepošteni pogoji v potrošniških pogodbah – Področje uporabe – Člen 1(2) – Obvezni nacionalni zakoni – Predčasna zapadlost kreditne pogodbe – Kumuliranje obresti kredita in zamudnih obresti“

V zadevi C-192/20,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Krajský súd v Prešove (regionalno sodišče v Prešovu, Slovaška) z odločbo z dne 9. marca 2020, ki je na Sodišče prispela 5. maja 2020, v postopku

Prima banka Slovensko a.s.

proti

HD,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi A. Kumin, predsednik senata, T. von Danwitz, sodnik, in I. Ziemele (poročevalka), sodnica,

generalni pravobranilec: E. Tanchev,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za slovaško vlado B. Ricziová, agentka,

– za Evropsko komisijo R. Lindenthal in N. Ruiz García, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: slovaščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 4(2) in člena 169(1) PDEU, člena 38 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter člena 6(1) in člena 7(1) Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288, in popravek v UL 2019, L 214, str. 25), kakor jih je Sodišče razložilo v sodbi z dne 7. avgusta 2018, Banco Santander in Escobedo Cortés (C-96/16 in C-94/17, EU:C:2018:643; v nadaljevanju: sodba Banco Santander in Escobedo Cortés).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Prima banka Slovensko a.s. in osebo HD glede plačila zneskov, dolgovanih po predčasni zapadlosti kreditne pogodbe, sklenjene med tema strankama.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V trinajsti uvodni izjavi Direktive 93/13 je navedeno:

„[K]er se predpostavlja, da zakoni ali predpisi držav članic, ki neposredno ali posredno določajo pogoje v potrošniških pogodbah, ne vsebujejo nepoštenih pogojev; ker se zato ne zdi potrebno, da bi za pogoje, ki temeljijo na obveznih zakonih ali predpisih in načelih ali določbah mednarodnih konvencij, katerih pogodbenice so države članice ali Skupnost, veljale določbe te direktive; ker izraz ‚obvezni zakoni ali predpisi' v členu 1(2) zajema tudi pravila, ki v skladu z zakonom veljajo med pogodbenima strankama, če ni bilo dogovorjeno drugače".

4 Člen 1 te direktive določa:

„1. Namen te direktive je približati zakone in druge predpise držav članic o nepoštenih pogojih v pogodbah, sklenjenih med prodajalcem ali ponudnikom in potrošnikom.

2. Določbe te direktive ne veljajo za pogodbene pogoje, ki temeljijo na obveznih zakonih ali predpisih in določbah ali načelih mednarodnih konvencij, katerih pogodbenice so države članice ali Skupnost, zlasti na področju prometa."

5 Člen 6(1) navedene direktive določa:

„Države članice določijo, da nepošteni pogoji, uporabljeni v pogodbi, ki jo s potrošnikom sklene prodajalec ali ponudnik, kakor je določeno z nacionalnim pravom, niso zavezujoči za potrošnika in da pogodba še naprej zavezuje obe stranki na podlagi teh pogojev, če je nadaljnji obstoj mogoč brez nepoštenih pogojev."

6 Člen 7(1) Direktive 93/13 določa:

„Države članice zagotovijo, da v interesu potrošnikov in konkurentov obstajajo ustrezna in učinkovita sredstva za preprečevanje nadaljnje uporabe nepoštenih pogojev v pogodbah, ki jih s potrošniki sklenejo prodajalci ali ponudniki."

Slovaško pravo

Civilni zakonik

7 Člen 54(1) Občiansky zákonník (civilni zakonik) določa:

„Pogodbeni pogoji, določeni v potrošniški pogodbi, ne smejo odstopati od določb tega zakona v škodo potrošnika. Potrošnik se zlasti ne more vnaprej odpovedati pravicam, podeljenim s tem zakonom ali posebnimi določbami, ki potrošnika varujejo, ali kako drugače poslabšati svojega pogodbenega položaja.“

8 Člen 517(2) civilnega zakonika določa:

„Upnik ima v primeru zamude pri plačilu denarnega dolga pravico od dolžnika zahtevati, naj poleg izpolnitve obveznosti plača tudi zamudne obresti, če temu v skladu s tem zakonom ni treba plačati zamudne provizije; znesek zamudnih obresti in zamudnih provizij je določen v izvedbeni uredbi.“

9 Člen 519 civilnega zakonika določa:

„Upnikova pravica do odškodnine za škodo, ki jo je dolžnik povzročil z zamudo, ostane nedotaknjena; v primeru zamude pri odplačilu denarnega dolga pa je mogoče zahtevati odškodnino za škodo le v obsegu, v katerem ta ni zajeta z zamudnimi obrestmi ali zamudno provizijo.“

Vladna uredba št. 87/1995

10 Člen 3a vladne uredbe št. 87/1995 določa:

„1. Če je predmet potrošniške pogodbe zagotovitev denarnih sredstev potrošniku, sankcija za zamudo potrošnika pri vračilu denarnih sredstev ne sme biti kumulativno za več kot 10 odstotnih točk letno višja od povprečne vrednosti efektivne letne obrestne mere, ki je bila nazadnje objavljena na podlagi posebnega predpisa […] pred nastankom zamude, in hkrati ne sme presegati trikratnika zamudnih obresti iz te vladne uredbe; za upoštevno se šteje efektivna letna obrestna mera za podobno vrsto potrošniškega kredita.

2. Za sankcijo na podlagi odstavka 1 se štejejo zamudne obresti, pogodbene kazni in druge dajatve za zamudo potrošnika pri vračilu denarnih sredstev.

3. Če sankcije v skladu z odstavkom 1 dosežejo višino zagotovljenih denarnih sredstev, naknadne sankcije za zamudo potrošnika pri vračilu denarnih sredstev ne smejo presegati zamudnih obresti, določenih v tej vladni uredbi.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

11 Oseba HD je 17. junija 2016 pri družbi Prima banka Slovensko sklenila pogodbo o potrošniškem kreditu v višini 5700 EUR s 7,90-odstotno obrestno mero. Ta kredit je bilo treba odplačati v 96 mesečnih obrokih.

12 Oseba HD od septembra 2017 ni več plačevala mesečnih obrokov. Zato je družba Prima banka Slovensko 28. decembra 2017 razglasila predčasno zapadlost kredita in zahtevala takojšnje vračilo 5083,79 EUR iz naslova neporavnane glavnice. Poleg tega je družba Prima banka Slovensko na podlagi

določb kreditne pogodbe med drugim zahtevala plačilo zamudnih obresti v višini 5 %, tako na glavnico kredita kot na dolgovane obresti in to za obdobje od razglasitve zapadlosti kredita do dejanskega vračila celotne glavnice kredita, ter plačilo rednih obresti v višini 7,90 % za isto obdobje.

13 Okresný súd Kežmarok (okrožno sodišče v Kežmaroku, Slovaška), pri katerem je družba Prima banka Slovensko vložila tožbo, je s sodbo z dne 20. septembra 2019, prvič, ugodilo njeni tožbi, s katero je predlagala, naj se osebi HD naloži plačilo zamudnih obresti do celotnega vračila glavnice kredita, in drugič, zavrnilo to tožbo v delu, v katerem se je nanašala na naložitev plačila rednih obresti osebi HD za navedeno obdobje, ker slovaško pravo ne omogoča takega kumuliranja obresti. Poleg tega je to sodišče navedlo, da so slovaška sodišča pogoj iz kreditne pogodbe, ki določa kumuliranje zamudnih in rednih obresti, že opredelila kot „nepoštenega“.

14 Družba Prima banka Slovensko je zoper to sodbo vložila pritožbo, v kateri je navedla, da iz sodbe Banco Santander in Escobedo Cortés izhaja, da kreditojemalec, ki ni izpolnil svojih pogodbenih obveznosti, v primeru predčasne zapadlosti kredita, za katerega je sklenil pogodbo, ni zavezan le za plačilo zamudnih obresti, ampak tudi za plačilo rednih obresti do vračila glavnice kredita.

15 Predložitveno sodišče, ki odloča o tej pritožbi, navaja, da ima upnik na podlagi določb nacionalnega prava zaradi zamude pri plačilu zapadlega dolga pravico do plačila zamudnih obresti, do povrnitve dejansko nastale škode in do morebitnega plačila pogodbenih kazni. Vendar so te zahteve v primeru potrošniških pogodb urejene s členom 54(1), členom 517(2) in členom 519 civilnega zakonika, ki določajo zgornjo mejo za znesek vseh sankcij, ki se uporabijo, in preprečujejo, da bi bile v pogodbenih določbah potrošniku naložene obveznosti, ki presegajo povrnitev škode, ki jo je upnik dejansko utrpel.

16 Predložitveno sodišče ugotavlja, da bi kumulativna uporaba rednih in zamudnih obresti za obdobje od razglasitve predčasne zapadlosti kredita do dejanskega vračila glavnice kredita po eni strani povzročila prekoračitev zakonsko določene zgornje meje in po drugi strani nujno pripeljala do poslabšanja položaja potrošnika.

17 Čeprav je res, da redne obresti ustrezajo protivrednosti zagotovitve glavnice kredita in da ta ostane na voljo kreditojemalcu, dokler je ne vrne v celoti, predložitveno sodišče navaja, da kumuliranje teh obresti z zamudnimi obrestmi banki omogoča, da pridobi več kot odškodnino za dejansko nastalo škodo, ki ji je zagotovljena z nacionalnimi določbami. Zaradi take ugodnosti bi bila lahko banka spodbujena k temu, da bi razglasila predčasno zapadlost kredita že ob najmanjši zamudi pri plačilu. Po mnenju predložitvenega sodišča se tak položaj zdi še toliko bolj zaskrbljujoč, ker banke na splošno pred sklenitvijo kreditne pogodbe ne spoštujejo obveznosti ocene kreditne sposobnosti potrošnikov, kot je določena z Direktivo 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o potrošniških kreditnih pogodbah in razveljavitvi Direktive Sveta 87/102/EGS (UL 2008, L 133, str. 66, in popravki v UL 2009, L 207, str. 14; UL 2010, L 199, str. 40, in UL 2011, L 234, str. 46). Po mnenju tega sodišča pa bi v obravnavani zadevi družba Prima banka Slovensko, če bi opravila to oceno, lahko ugotovila, da oseba HD ni kreditno sposobna.

18 V teh okoliščinah je Krajský súd v Prešove (regionalno sodišče v Prešovu, Slovaška) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba Direktivo 93/13[…], zlasti člena 6(1) in 7(1), v povezavi z razlago, podano v sodbi [Banco Santander in Escobedo Cortés], razlagati tako, da nasprotuje ureditvi, kot je zaščitna okvirna določba člena 54(1) Občiansky zákonník (civilni zakonik), ki ne dovoljuje pogodbenega poslabšanja položaja potrošnika v primerjavi z zakonsko ureditvijo, ki v primeru zamude potrošnika pri odplačilu kredita za kreditodajalca določa naslednje pravice:

– pravico kreditodajalca do zamudnih obresti v višini, omejeni v skladu z vladno uredbo;

– pravico kreditodajalca do naložitve drugih sankcij potrošniku, ki so skupaj z zamudnimi obrestmi omejene do višine glavnice neodplačanega kredita;

– pravico kreditodajalca do odškodnine, če je škoda, ki jo je utrpel kreditodajalec, višja od zamudnih obresti, v neomejenem obsegu v skladu z dejansko škodo.

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen: ali visoka stopnja varstva pravic potrošnikov v skladu s členom 38 Listine […] o temeljnih pravicah ter člena 4(2) in 169(1) PDEU nasprotujejo temu, da bi potrošnik za zamudo pri izpolnitvi pogodbenih obveznosti plačal kreditodajalcu pavšalne stroške in ne ekvivalenta dejanske škode, ki jo je kreditodajalec utrpel, tudi če je dejanska škoda nižja od pavšalnih stroškov?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

Dopustnost

19 Slovaška vlada se sklicuje na nedopustnost prvega vprašanja, pri čemer navaja, prvič, da v predložitveni odločbi niso navedeni niti razlogi, iz katerih je postavljeno to vprašanje, niti povezava med določbami Direktive 93/13, za katerih razlago se prosi, in nacionalno zakonodajo, ki se uporablja, in drugič, da je to vprašanje hipotetično, ker ni potrebno za rešitev spora o glavni stvari, saj je ta spor mogoče rešiti na podlagi določb nacionalnega prava.

20 Predložitveno sodišče v zvezi s tem navaja, da njegovi pomisleki o združljivosti slovaške zakonodaje, zlasti člena 54(1) civilnega zakonika, z določbami Direktive 93/13 izhajajo iz sodbe Banco Santander in Escobedo Cortés, ki so jo slovaška sodišča razlagala različno.

21 Predložitveno sodišče tako navaja, da bi bilo mogoče iz te sodbe, kot trdi družba Prima banka Slovensko, sklepati, da člen 6(1) in člen 7(1) Direktive 93/13 nasprotujeta členu 54(1) civilnega zakonika, ki v povezavi s členom 517(2) in členom 519 civilnega zakonika ter z določbami vladne uredbe št. 87/1995 prepoveduje, da bi potrošniška kreditna pogodba upniku v primeru predčasne zapadlosti kredita omogočila, da poleg plačila zamudnih obresti zahteva tudi plačilo rednih obresti do dejanskega vračila glavnice kredita.

22 Zato predložitveno sodišče meni tudi, da pogodbeni pogoji, ki omogočajo kumuliranje rednih in zamudnih obresti, ustvarjajo znatno neravnotežje med pravicami in obveznostmi pogodbenih strank v škodo potrošnika.

23 Ker predložitveno sodišče odloča o pritožbi, s katero se predlaga, naj se potrošniku poleg plačila zamudnih obresti naloži plačilo rednih obresti do dejanskega vračila glavnice kredita, je rešitev spora o glavni stvari nujno odvisna od odgovora Sodišča na prvo vprašanje.

24 Zato so v predložitveni odločbi pravno zadostno navedeni tako razlogi, iz katerih predložitveno sodišče sprašuje Sodišče, kot povezava med določbami Direktive 93/13, za katerih razlago prosi to sodišče, nacionalno zakonodajo, ki se uporablja, in sporom, o katerem odloča navedeno sodišče.

25 Prvo vprašanje je zato dopustno.

Vsebinska presoja

26 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 6(1) in člen 7(1) Direktive 93/13, kakor ju je Sodišče razložilo v sodbi Banco Santander in Escobedo Cortés, razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi, na podlagi katere potrošnik, ki je s prodajalcem ali ponudnikom sklenil kreditno pogodbo, na podlagi določb te pogodbe v primeru predčasne zapadlosti kredita ni zavezan prodajalcu ali ponudniku plačati rednih obresti za obdobje od razglasitve te zapadlosti do dejanskega vračila glavnice kredita, kadar plačilo zamudnih obresti in drugih pogodbenih kazni, dolgovanih na podlagi te pogodbe, omogoča povrnitev dejanske škode, ki jo je utrpel ta prodajalec ali ponudnik.

27 Najprej je treba pojasniti, da je iz predložitvene odločbe razvidno, prvič, da ima upnik v skladu s členom 519 civilnega zakonika v primeru zamude pri plačilu denarnega dolga pravico zahtevati povrnitev škode, ki iz tega izhaja, če ta ni zajeta z zamudnimi obrestmi, katerih znesek je glede potrošniških kreditnih pogodb omejen na podlagi člena 3a vladne uredbe št. 87/1995.

28 Drugič, v skladu s členom 54(1) civilnega zakonika se potrošnik ne more vnaprej odpovedati pravicam, ki so mu priznane s tem zakonikom ali posebnimi določbami, niti ne more kako drugače poslabšati svojega pogodbenega položaja.

29 Predložitveno sodišče meni, da je namen teh nacionalnih določb zagotoviti varstvo potrošnika, ker ta v primeru predčasne zapadlosti kreditne pogodbe, ki jo je sklenil s prodajalcem ali ponudnikom, ni zavezan za plačilo rednih obresti, saj plačilo zamudnih obresti in morebitnih kazni, določenih s to pogodbo, ter po potrebi plačilo odškodnine krijejo škodo, ki jo je ta prodajalec ali ponudnik dejansko utrpel.

30 V delu, v katerem želi predložitveno sodišče s prvim vprašanjem izvedeti, ali člen 6(1) in člen 7(1) Direktive 93/13 nasprotujeta navedenim nacionalnim določbam, je treba poudariti, da je v skladu s členom 1(1) te direktive njen namen približati zakone in druge predpise držav članic o nepoštenih pogojih v pogodbah, sklenjenih med prodajalcem ali ponudnikom in potrošnikom.

31 Poleg tega v skladu s členom 1(2) navedene direktive njene določbe ne veljajo za pogodbene pogoje, ki temeljijo na obveznih zakonih ali predpisih.

32 V zvezi s tem je Sodišče večkrat pojasnilo – kot je razvidno iz trinajste uvodne izjave Direktive 93/13 – da izključitev s področja uporabe te direktive, ki je določena v navedenem členu 1(2), zajema določbe nacionalnega prava, ki med pogodbenima strankama veljajo ne glede na njuno izbiro ali ki veljajo, če se stranki v zvezi s tem nista dogovorili drugače. Ta izključitev je upravičena zato, ker se upravičeno domneva, da je nacionalni zakonodajalec vzpostavil ravnotežje med vsemi pravicami in obveznostmi strank nekaterih pogodb, prav to ravnotežje pa si je zakonodajalec Unije izrecno prizadeval ohraniti (sodba Banco Santander in Escobedo Cortés, točka 43 in navedena sodna praksa).

33 Iz ustaljene sodne prakse Sodišča v bistvu izhaja, da navedena izključitev zajema obvezne določbe iz zakonov in predpisov, ki niso določbe, ki se nanašajo na nadzor nad nepoštenimi pogoji, zlasti tiste v zvezi z obsegom pristojnosti nacionalnih sodišč za presojo nepoštenosti pogodbenega pogoja (sodba Banco Santander in Escobedo Cortés, točka 44 in navedena sodna praksa).

34 V obravnavanem primeru je, na prvem mestu, iz predložitvene odločbe razvidno, da so nacionalne določbe, ki so predmet predloga za sprejetje predhodne odločbe, zakonske ali podzakonske in niso povzete v pogodbi iz postopka v glavni stvari.

35 Na drugem mestu, predložitveno sodišče po eni strani pojasnjuje, kot je bilo navedeno v točki 28 te sodbe, da se potrošnik na podlagi člena 54(1) civilnega zakonika ne more vnaprej odpovedati pravicam, ki mu jih priznava ta zakonik ali posebne določbe, tako da so te pravice za pogodbeni

stranki zavezujoče ne glede na to, kaj sta se dogovorili v zadevni pogodbi. Po drugi strani je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno, da se nacionalne določbe, na katere se nanaša ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, ne nanašajo na obseg pristojnosti nacionalnega sodišča za presojo nepoštenosti pogodbenega pogoja in se splošneje očitno ne nanašajo na nadzor nepoštenih pogojev. Zato so te nacionalne določbe – s pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče – izključene s področja uporabe Direktive 93/13.

36 Ob tem je iz predložitvene odločbe razvidno tudi, da kreditna pogodba iz postopka v glavni stvari vsebuje pogoj, ki zadevnemu potrošniku nalaga, da v primeru predčasne zapadlosti te pogodbe prodajalcu ali ponudniku plača zlasti zamudne obresti in redne obresti za obdobje od razglasitve te zapadlosti do dejanskega vračila glavnice kredita. Tako kumuliranje obresti je po mnenju družbe Prima banka Slovensko dovolilo Sodišče v sodbi Banco Santander in Escobedo Cortés. Po mnenju te stranke v postopku v glavni stvari je Sodišče v tej sodbi opredelilo namen rednih obresti kot plačilo za uporabo sredstev do njihovega vračila. Potrošnik pa naj bi ta uporabil, tako da bi moral iz tega naslova plačati tudi redne obresti. V teh okoliščinah predložitveno sodišče dvomi o združljivosti nacionalne zakonodaje iz postopka v glavni stvari, ki ne omogoča kumuliranja zamudnih in rednih obresti, z navedeno sodbo.

37 V zvezi s tem je treba spomniti, da je predložitveno sodišče v zadevi, v kateri je bila izdana ista sodba, med drugim želelo izvedeti, ali določbe Direktive 93/13 nasprotujejo nacionalni sodni praksi, v skladu s katero je posledica nepoštenosti pogoja v potrošniški kreditni pogodbi, o katerem se stranki nista dogovorili in s katerim je določena obrestna mera zamudnih obresti, to, da se te obresti v celoti odpravijo, redne obresti, določene v tej pogodbi, pa tečejo naprej.

38 Sodišče je zlasti v točki 75 sodbe Banco Santander in Escobedo Cortés opozorilo, da Direktiva 93/13 ne zahteva, da nacionalno sodišče poleg pogoja, ki je bil razglašen za nepoštenega, odpravi pogoje, ki niso bili opredeljeni kot taki.

39 Poleg tega je Sodišče v točki 76 te sodbe pojasnilo, da iz te direktive ne izhaja, da bi morala neuporaba ali razglasitev ničnosti pogoja iz kreditne pogodbe, s katerim je določena obrestna mera zamudnih obresti, zaradi njegove nepoštenosti povzročiti tudi neuporabo ali razglasitev ničnosti pogoja iz te pogodbe, s katerim je določena obrestna mera rednih obresti, ker je potrebno jasno razločevanje teh različnih pogojev. Sodišče je v tej točki navedlo, da so zamudne obresti namenjene sankcioniranju neizpolnitve dolžnikove obveznosti vračila kredita v pogodbeno dogovorjenih rokih, odvračanju tega dolžnika od zamude pri izpolnjevanju obveznosti in, glede na okoliščine primera, povrnitvi škode upniku, ki jo utrpi zaradi zamude pri plačilu. Sodišče je v navedeni točki navedlo, da pa imajo redne obresti funkcijo protivrednosti za to, da kreditodajalec da na voljo denarni znesek vse do njegovega vračila.

40 Sodišče je to rešitev utemeljilo s ciljem Direktive 93/13, ki je zavarovati potrošnika in vzpostaviti ravnotežje med strankama z izključitvijo uporabe pogojev, ki se štejejo za nepoštene, hkrati pa načeloma ohraniti v veljavi druge pogoje iz zadevne pogodbe (sodba Banco Santander in Escobedo Cortés, točka 75).

41 Zato v nasprotju s tem, kar kaže, da predlaga družba Prima banka Slovensko, iz sodbe Banco Santander in Escobedo Cortés ne izhaja, da bi bilo treba določbe Direktive 93/13 razlagati tako, da nasprotujejo nacionalni zakonodaji, ki prodajalcu ali ponudniku, ki je s potrošnikom sklenil kreditno pogodbo, ne omogoča, da v primeru predčasne zapadlosti te kreditne pogodbe in na podlagi njenih določb zahteva plačilo rednih obresti poleg zamudnih obresti za obdobje od razglasitve te zapadlosti do celotnega vračila glavnice kredita.

42 Glede na zgornje preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba – s pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče – Direktivo 93/13 razlagati tako, da se ne uporablja za nacionalne določbe, na podlagi katerih potrošnik, ki je s prodajalcem ali ponudnikom sklenil kreditno

pogodbo, na podlagi določb te pogodbe ni zavezan, da v primeru predčasne zapadlosti kredita prodajalcu ali ponudniku plača redne obresti za obdobje od razglasitve te zapadlosti do dejanskega vračila glavnice kredita, kadar plačilo zamudnih obresti in drugih pogodbenih kazni, dolgovanih na podlagi navedene pogodbe, omogoča povrnitev dejanske škode, ki jo je utrpel prodajalec ali ponudnik.

Drugo vprašanje

43 Glede na odgovor na prvo vprašanje na drugo ni treba odgovoriti.

Stroški

44 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

S pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče, je treba Direktivo Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah razlagati tako, da se ne uporablja za nacionalne določbe, na podlagi katerih potrošnik, ki je s prodajalcem ali ponudnikom sklenil kreditno pogodbo, na podlagi določb te pogodbe ni zavezan, da v primeru predčasne zapadlosti kredita prodajalcu ali ponudniku plača redne obresti za obdobje od razglasitve te zapadlosti do dejanskega vračila glavnice kredita, kadar plačilo zamudnih obresti in drugih pogodbenih kazni, dolgovanih na podlagi navedene pogodbe, omogoča povrnitev dejanske škode, ki jo je utrpel prodajalec ali ponudnik.

Podpisi